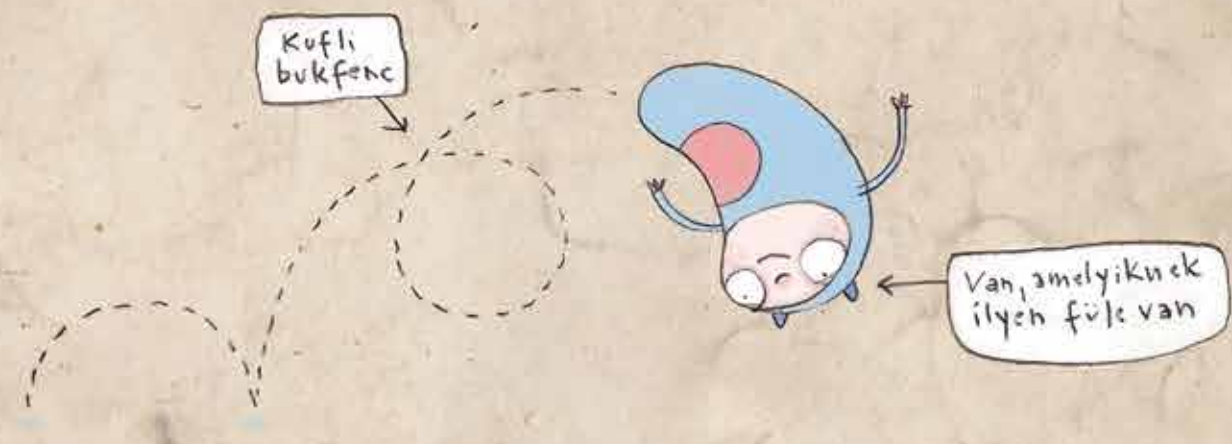
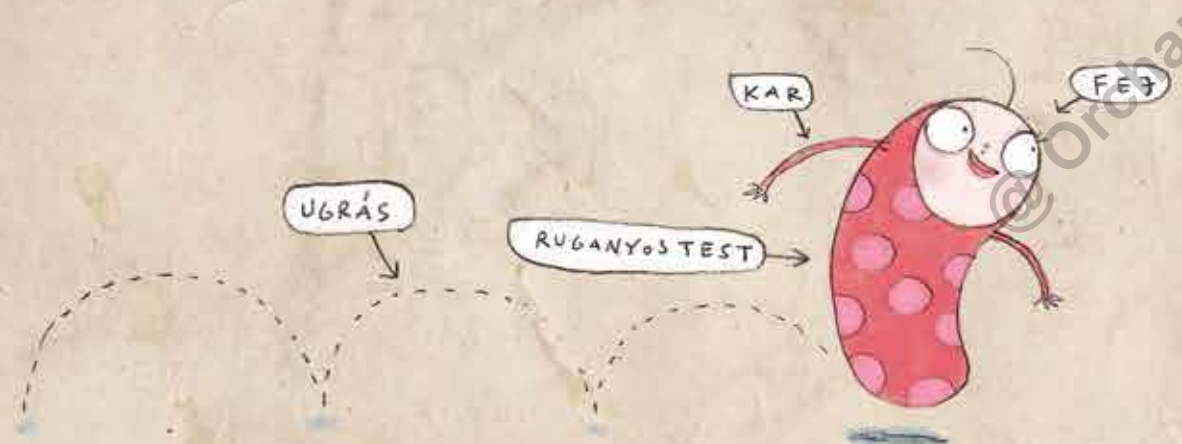
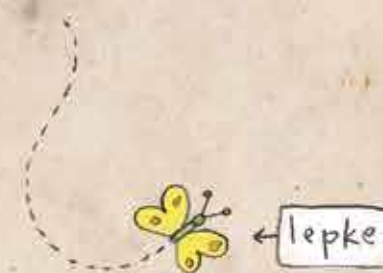

@ Orchard Literary Agency

Nem is kifli. Nem is kukac. Nem is bab, de nem is kavics. Kufli.
Egy kufli sok mindenre hasonlít, és semmire sem. Pattog, mint egy gumi-
labda, pedig nem is az. Színes, mint egy nyálóka, pedig nem ehető. Van
kicsi, van nagy. Van kövér és van sovány. Jönnek-mennek, sosem tudni,
honnan hova...

ISBN 978-963-410-042-3

© Dániel András – Pozsonyi Pagony Kft. (1137 Pozsonyi út 26.), 2015

www.pagony.hu

Írta és rajzolta: Dániel András

Felelős kiadó: Banyó Péter

Szerkesztette: Győri Hanna

Tördelés, tipográfia: Dániel András

Műszaki vezető: Pais Andrea

Produkciós munkák: Wunderlich Production Kft.

Produkciós vezető: Mészáros Gabriella

Nyomás, kötés: Reálszisztéma Dabasi Nyomda Zrt.

Vezérigazgató: Vágó Magdolna

Munkaszám: 150535

www.dabasinomda.hu

Dániel András

Szerintem
MINDENKI
legyen!

 Pagony

@ Orchard Literary Agency

Volt egyszer egy elhagyatott rét.
Ezen a réten hét kufli lakott...

@Orchard Literary Agency

Szerintem
MINDENKI
legyen kufli!

A napfényes reggel békés volt, mint a legtöbbször az elhagyatott réten. A kuflik jóleső semmittevésben heverésztek lakókupacuk selymes fűjén.

– Nektek is feltűnt már, hogy minden történetünk pont ugyanígy kezdődik? – szólalt meg álmos hangon Valér.

– Csak heverészünk itt – dünnyögte Bélabá –, aztán egyszer csak történik valami...

– Vajon most is fog? – kérdezte Pofánka félálomban.

Alighogy ezt kimondta, hangos trappolás zaja ütötte meg a fülüket.

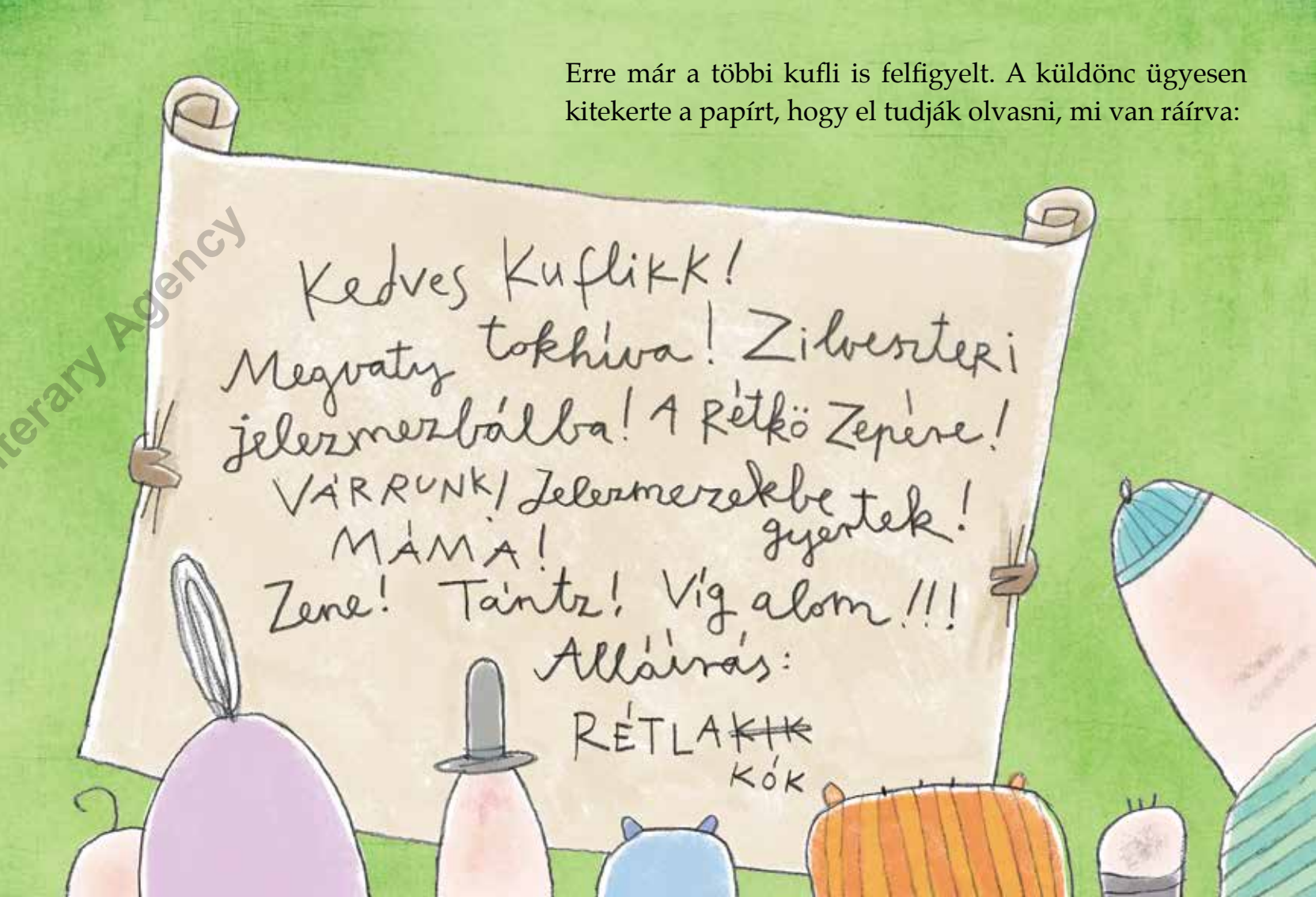
– Na tessék – sóhajtott Titusz, azzal felállt, hogy megnézzék, ki az.

KEDVES UTASAINK,
ÉPP AZ ELHAGYATOTT RÉT
FELETT REPÜLÜNK...

Egy hatlábú lókutya állt a kupac lábánál.
– Hú, de messze laktok, kuflik! – lihegte.
– Mármint honnan messze? – kérdezte Titusz.
– Onnan – mutatott a lókutya valahová a távolba.
– A látóhatártól mindenki messze lakik – vonta meg vállát Titusz. – Mi járatban vagy, cimbora?
A lókutya egy papírtekercset halászott elő a zsebéből.

Erre már a többi kufli is felfigyelt. A küldönc ügyesen kitekerte a papírt, hogy el tudják olvasni, mi van ráírva:

Kedves Kuflikk!
Megvagyatok hívva! Zilversteri
Jelezmesbálba! A Rétkö Zepére!
VARRUNK! Jelezmesekbe tettek!
MÁMÁ! gyentek!
Zene! Tánc! Vigalom!!!
Alláírás:
RÉTLAKK
KÓK

- Te ezt érted? – suttogta Hilda Titusznak.
- Azt hiszem, szilveszteri jelmezbálba hívnak minket a rétlakik. Vagy ...kók.
- Szilveszteri?! – bámult rá Fityirc. – De hiszen mindjárt itt a nyár!
- Ne morogj, Fityirc! Örülj, hogy meghívtak – bökte oldalba barátját Zödön.

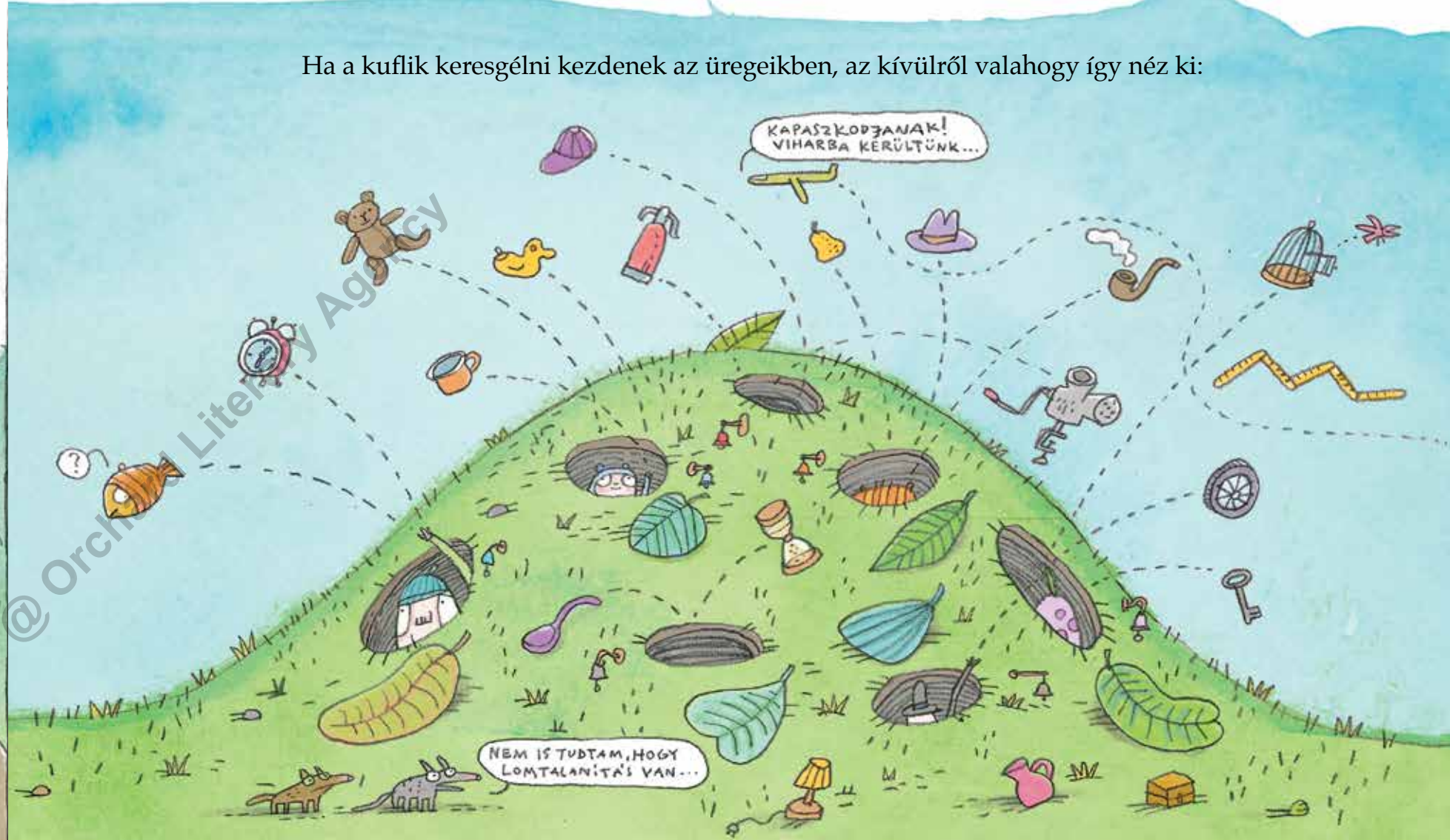

- Köszönjük, hogy gondoltatok ránk! – fordult Titusz a lókutyaához.
- A varázsgombák ötlete volt – mondta a küldönc. – Este kezdődik a bál a Rét Közepén. Odataláltok?
- Egyszer jártam arrafelé Pofánkával – bólintott Titusz.
- Remek! – biccentett a lókutya. – Akkor, viszlát a bálban! Majd hangos trappolással elporoszkált.

- Ez csodás! - sóhajtotta Hilda. - De honnan szerzünk jelmezeket?
- Mindenki nézzen körül otthon! - javasolta Titusz. - Hátha előkerül néhány...
- Néhány mi? - kérdezte Zödön.
- Hát, azt sosem lehet tudni... - mondta Titusz, azzal elszökdécselt a kuflürege felé.
- A többiek követték a példáját.

Ha a kuflik keresgélnek az üregekben, az kívülről valahogy így néz ki:

Mintegy másfél óra elszánt kutatás után a következőket találták: Hilda egy rozzant esernyőt, Valér három üres konzervdobozt, Zödön egy lukas gumilabdát, Titusz egy öreg bőröndöt meg egy habverőt, Pofánka egy elsárgult divatlapot meg egy darab spárgát, Bélabá egy horpadt téztaaszűrőt és egy doboz szöget, Fityirc meg, nos ő nem talált mást, csak egy lila kabátgombot.

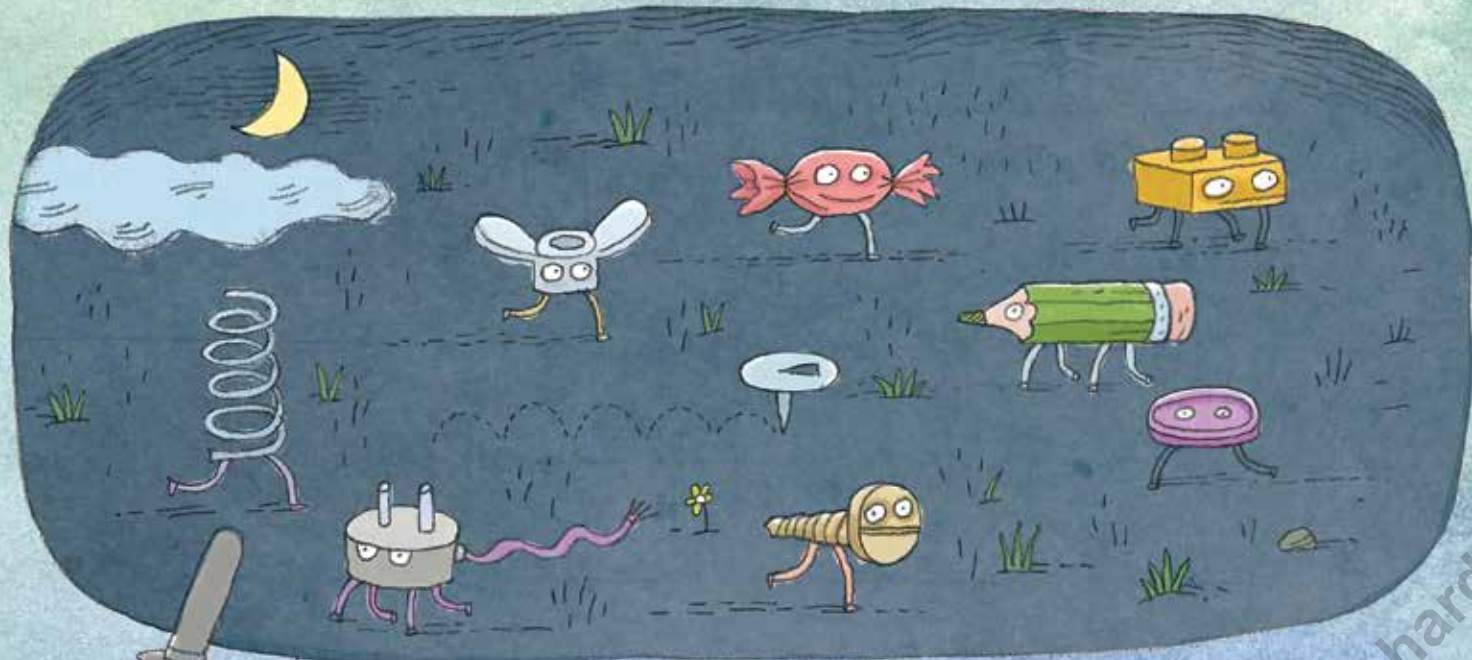

– Csak tudnám, honnan került hozzánk ennyi kacat! – értetlenkedett Pofánka.

– Ezt hívják a Kacatok Titkos Vándorlásának – mondta Bélabá.

– Mindennapos dolog, bár kevesen tudnak róla – magyarázta. – Elég unalmas kacatnak lenni. Heverni egy eldugott helyen, és csak porosodni: nem nagy kaland...

– ...Ezért aztán éjszakánként a kacatok útrakelnek, hogy világot lássanak. Sétálgatnak az utcákon, kirándulnak az erdei ösvényeken. Egy-egy bátrabb kacat még távoli vidékekre is elmerészkedik. Némelyikük vissza sem talál oda, ahonnan elkóborolt...

- Milyen szomorú! – sóhajtotta Pofánka.
- Egyáltalán nem – rázta fejét Bélabá. – A kacatok rajonganak a kalandokért.
- Honnan tudod mindezt? – kérdezte Valér.
- Annak idején évekig leveleztem egy fél pár zoknival – mondta Bélabá. – Ő sokat mesélt ezekről a dolgokról.

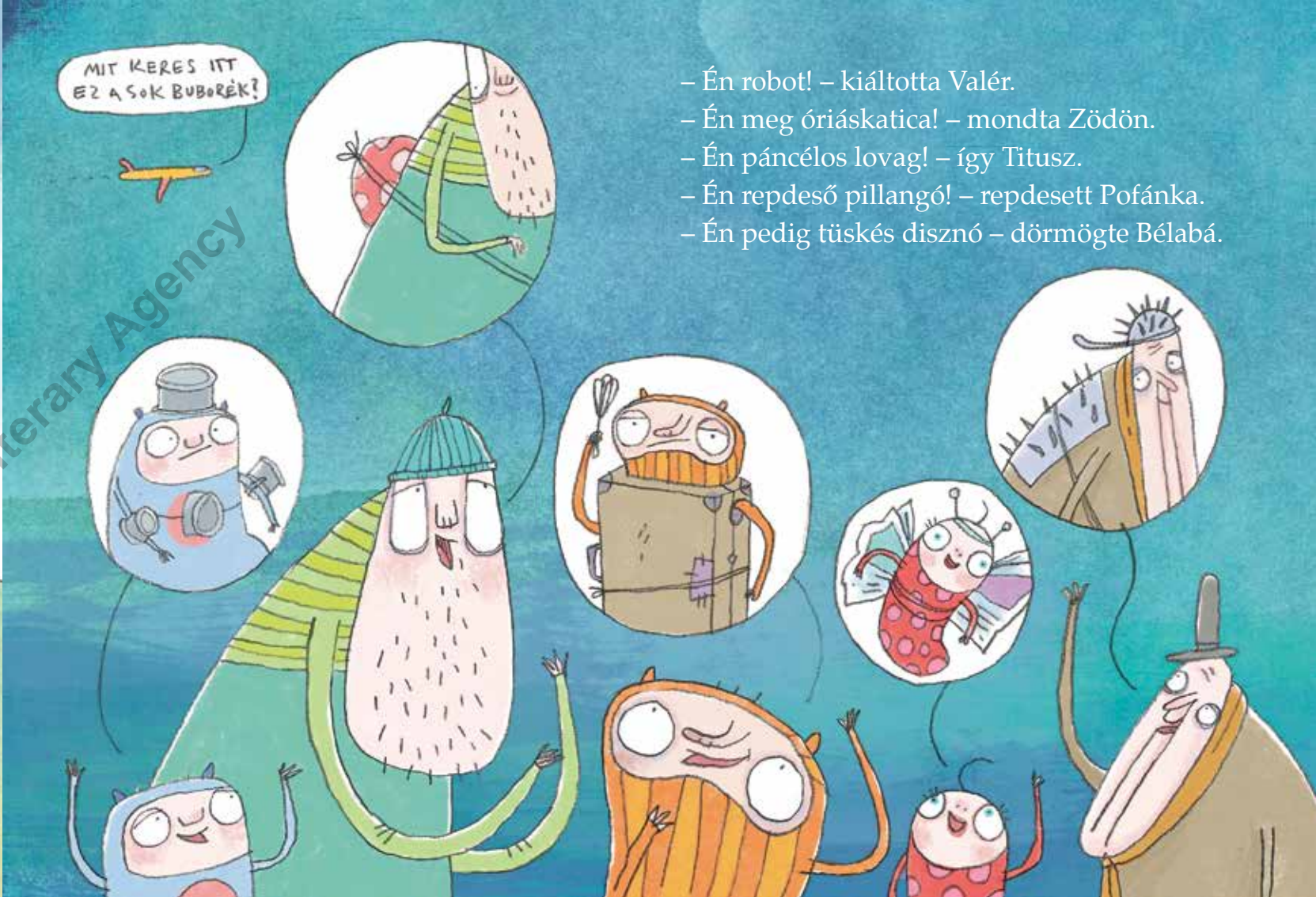

– Ha nem volnék kufli, biztos, hogy kacat szeretnék lenni! – szólalt meg Fityirc.

– Igen ám, csakogy most inkább a jelmezekkel kéne foglalkoznunk – jegyezte meg Titusz.

– Igazad van – bólintott Hilda. – És én már tudom is, mi leszek! A többiek kérdőn néztek rá.

– Pálmafa! – mondta lelkesen Hilda.

– Én robot! – kiáltotta Valér.

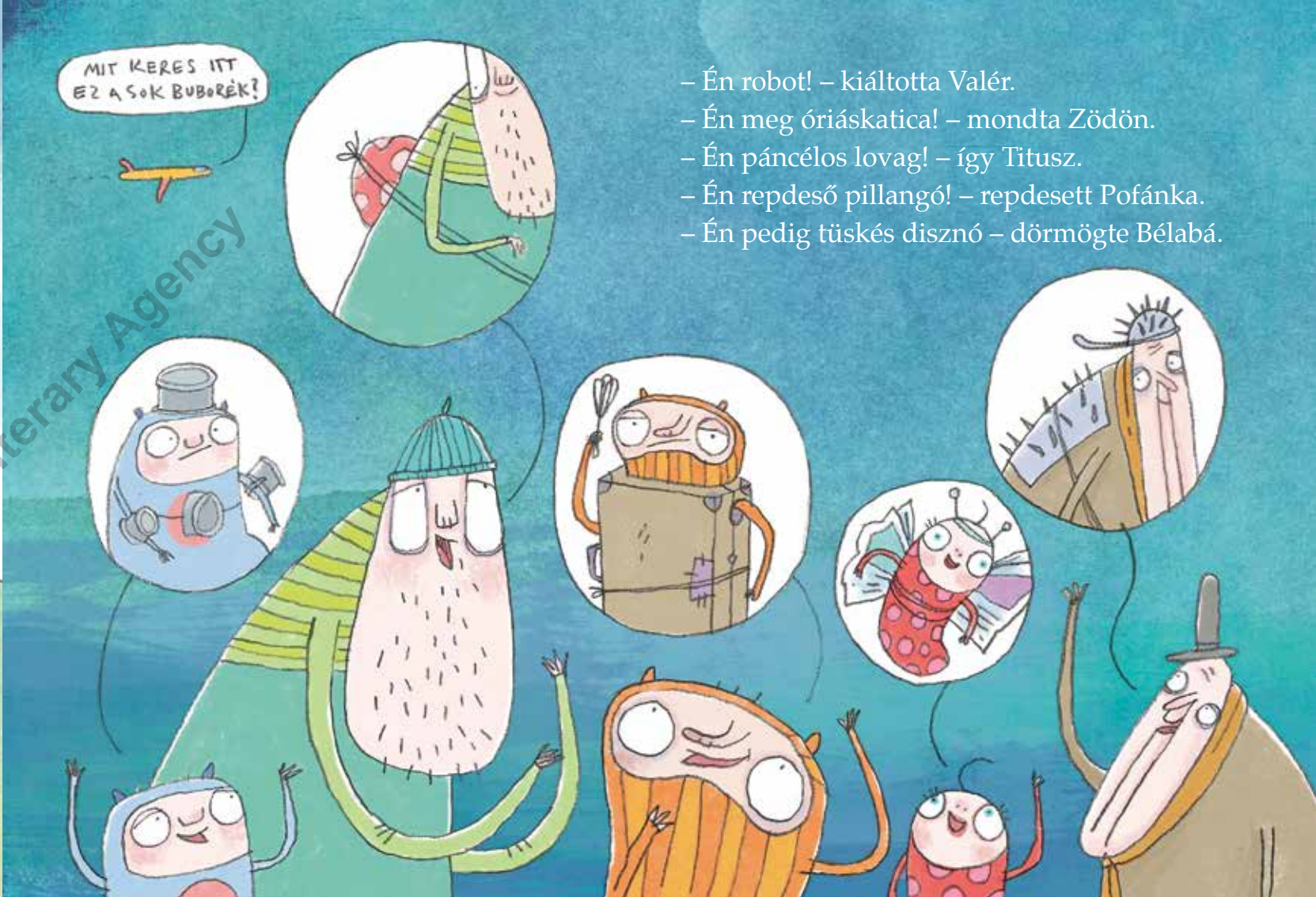
– Én meg óriáskatica! – mondta Zödön.

– Én páncélos lovag! – így Titusz.

– Én repdeső pillangó! – repdesett Pofánka.

– Én pedig tüskés disznó – dörmögte Bélabá.

MIT KERES ITT
EZ A SOK BUBORÉK?

- És te? – kérdezték Fityircet.
- Én azt hiszem, egy kufli leszek, aki lila gombot egyensúlyoz az orrán.
- De hiszen te amúgy is kufli vagy! – bámult rá Pofánka.
- Majd úgy teszek, mintha egy másik kufli volnék – mondta Fityirc.
- Szerinted ez jó ötlet? – kérdezték a többiek.
- Mi más lehetne csinálni egy lila gombbal? – tárta szét a kezét Fityirc.

Délutánra mindenki elkészült a jelmezével. Még Fityirc is felkötött egy csokornyakkendőt.

- Elegáns kuflinak öltöztem – magyarázta a többieknek.
- Elegáns kuflik nem is léteznek – mondta Hilda.
- Ahogy lila pálmafák sem – jegyezte meg Fityirc.

Mikor bealkonyodott, a kuflik elindultak a jelmezbálba.

– Ha most találkozánk valakivel, biztos ezt gondolná: „Ezek meg kicsodák? Még sosem láttam őket errefelé” – kacarászott Pofánka.

Mire odaértek, a Rét Közepén már javában állt a bál.

– Jó, hogy eljöttetek! – köszöntötte a kuflikat egy varázsgomba. – Már mindenki itt van. Hamarosan kezdődik a jelmezverseny!

– A büfét merre találjuk? – kérdezte tőle Zödön.

– Jobbra elöl, a ruhatár mellett – válaszolta a gomba.

A zenekar éppen a *Pocok lépett a lábamra* című népszerű slágert játszotta, amikor egy álarcos varázsgomba csendet kért.

– Eljött a jelmezverseny ideje. Mindenkit kérek, hogy sétáljon el a zsűri asztala előtt! – mondta fennhangon.

– Nagyon izgulok! – suttogta Hilda, és megigazított egy szeme elé lógó pálmalevelet.

Felvonultak hát a jelmezesek.

– Ti is látjátok, hogy mások is öltöztek kuflinak? – mondta társainak csodálkozva Valér.

És valóban...

ITT MINDENKI
MEGBOLONDULT?

Ezek után, amíg a zsűri tanácskozott, két mezei sügér bolhapolka bemutatót tartott a bálozóknak.

Egyszer csak egy frakkos varázsgomba lépett a mikrofonhoz.
– Hölgyeim és uraim! – kiáltotta. – Kihirdetem az eredményt!
A versenyt az *Orrán Lila Gombot Egyensúlyozó Elegáns Kufli* jelmez nyerte! Tapsoljuk meg a győztest!
– Éljen! Éljen! – hangzott innen is, onnan is.

A hangulat a tetőfokára hágott.

– Szerintem ma este mindenki legyen kufli! – kiáltotta a mikrofonba egy zebranyúl, mire a bálozók vad, szökdécselős táncba kezdtek.

Hildát egy jóképű cickány kérte fel, Pofánkát pedig egy rakétának öltözött vakond. Mindannyian ropni kezdtek, még Fityirc is, akinek a legcsinosabb hangyászlány lett a táncpartnere.

Egészen reggelig tartott a mulatság. Már magasan járt a nap, mire az utolsó vendégek is hazaindultak.

A kuflik is útra keltek a kupacuk felé.

– Csodálatosan éreztem magam! – lelkesedett Pofánka.

– Nekem tövig kopott a ugródudorom a sok táncolásban – nyögdecsejt Béalabá.

Mikor megérkeztek, mindannyian fáradtan terültek el a kuflikupac oldalában.

– Legközelebb rendezünk mi is jelmezbált! – mondta Hilda.

– Egy olyat – ábrándozott Fityirc –, ahol mindenki saját magának öltözik be!

– De akkor ki kapja majd az első díjat? – kérdezte Valér.

Ám a kérdésére már csak hangos horkolás volt a válasz...

Egy zacskó IZÉ Titusznak

Ez valamikor nyár végén történt. A sárga nap mint egy nagy, forró lepény gurult lassan az elhagyatott rét felett.

- Tudja valaki, milyen nap van ma? – kérdezte Valér a többieket.
- Augusztus akárhányadika – mondta Bélabá.
- Az nem tegnap volt? – nézett rá bizonytalanul Fityirc.

- Nem – rázta fejét Hilda. – És ez bizony azt jelenti, hogy ma van Titusz születésnapja!
- Már megint? – csodálkozott Fityirc. – Tavaly is volt neki!
- Egyeseknek minden évben van születésnapjuk – mondta Pofánka. – Van, akinek több is. Nekem például három...
- Akkor viszont meg kell ajándékoznunk Tituszt! – mondta Valér.

– Még szerencse, hogy éppen bogáncsfocizni ment a sünökkel – mondta Hilda. – Van időnk kitalálni, hogy mit adjunk neki.

A kuflik törni kezdték a fejüket. Ezek a dolgok jutottak az eszükbe:

– Nem is tudom – mondta Bélabá. – Biztos, hogy örülne az efféléknek?

– Talán, ha mindenki körülnézne otthon – szólalt meg Fityirc. – Hátha előkerül valami...

– Pont ezt csináltuk az előző mesében is! – vágott közbe Hilda. – Nem lesz ez unalmas?

– Mit tegyünk, ha nincs egyetlen bolt sem az elhagyatott réten? – tárta szét a kezét Valér.

A keresgélés ezúttal szerény eredménnyel járt.

- Tehát egy zacskó mag – állapította meg Hilda. – A bigyót inkább hagyjuk...
- Ez több, mint a semmi, de kevesebb, mint a valami – ingatta a fejét Fityirc.
- Ajándéknak nem sok – mondta szomorúan Pofánka.
- Az attól függ! – szólalt meg ekkor Valér. – Egy zacskó *közönséges* mag tényleg nem nagy dolog, ám egy zacskó *különleges*...

- Ez bármi lehet – pillantott bele a zacskóba Zödön. – Tavaszi kukackalap, náthafű, esetleg réti szőrvirág...
- Vagy sárkányguriga – mondta Pofánka. – Annak pont ilyen a magja!
- A sárkányguriga vérmes medvék lakta, távoli vidékeken honos – mondta Bélabá. – Hogy került volna az elhagyatott rétre egy egész zacskóval?!

- Az is lehet, hogy ez nem sárkányguriga magja, hanem őserdei majomkaromé – töprengett Valér. – És egy félszemű kalózkapitány hozta Zödönnek a messzi déltengerekről...
- Egy kalózkapitány...! – sóhajtott ábrándozva Hilda.

– Talán inkább mégis a zúzmarás rozmárfa bogyója lehet – nézett a zacskóba Fityirc. – És egy kedves oroszlánfókától kaptad ajándékba.
– Se kedves, se kedvetlen oroszlánfókákkal nem barátkozom – rázta fejét Zödön. – Medvékkel és kalózkapitányokkal meg pláne nem...

– Ez most mindegy! – vágott közbe Pofánka. – Inkább virágot kéne szednetek, hogy fel tudjuk díszíteni a kupacot Titusz tiszteletére! Addig mi Hildával becsomagoljuk az ajándékot...

Szerencsére így, nyár vége felé sok-sok színes virág nyílt a réten. Zödön szedett is egy nagy csokor pókliliomot, Valér egy kazal cakkos náspángot, Bélabá pedig egy bokornyí macskapertlit. Ja, és Fityirc néhány tő útszéli rongyikát, aminek azok az egészen kicsi fehér virágai vannak.

Mire hazaérték, az ajándék szépen becsomagolva díszelgett a kupac tetején.
– Hilda még egy nagy vadrépatortát is süt Titusznak! – újságolta barátainak Pofánka.
– Már csak az ünnepelt hiányzik – dörzsölte elégedetten a kezét Valér.
– Mindjárt itt lesz! – mondta Pofánka. – Gyorsan díszítsük fel virágokkal a kupacot!

– Itt valami ünnep készül? – nézett körül csodálkozva Titusz,
amikor nem sokkal később megérkezett a bogáncsfocizásból.
– Éljen Titusz! – kiáltották egymást túlkiabálva a kuflik.
– Boldog születésnapot! – nyújtotta át az ajándékot Hilda.
Titusz izgatottan bontotta ki a csomagot.

– Bárcsakbokor mag! – kiáltotta meglepetten, amikor
belenézett a zacskóba.
– Az meg miféle növény? – kérdezte Fityirc.
– Attól függ, mit kívánsz, amikor elülteted – mondta
Titusz. – Ezért hívják így.
– Ha azt mondom, *Bárcsak mákosrétes lenne!*, akkor
mákosrétes bokor lesz belőle? – kérdezte Zödön.
– Így van – bólogatott Titusz.

- Pont hét darab van a zacskóban – tette hozzá. – Mindannyiunknak jut egy!
- Szó se lehet róla! Ez a te ajándékod! – tiltakoztak a kuflik.
- Szerintem az a legjobb ajándék, aminek mindenki örül – mondta Titusz, és sorban mindannyiuknak odanyújtotta a zacskót.

- Majd elássuk őket a kupacunk mellett – mondta a barátainak. – És akkor mindenkinek lesz majd egy saját külön bárcsombokra!
- De majd csak tortaevés után! – jegyezte meg halkán Zödön.

A kuflik letelepedtek hát a fűbe. Hilda felvágta a tortát, Pofánka pedig vakondtövis szörpöt töltött a poharakba.

– Azt hittem, bárcsakbokr csak a mesékben van – dünnyögte tele szájával Valér.

– Nymnym – mondta csámcsogva Bélabá. Ami épp úgy jelenthetett *igent*, mint *nemet*.

És ezután már nem hallatszott más, csak rágcsálás, szörcsögés meg a napfényben nyújtózó virágok neszezése...

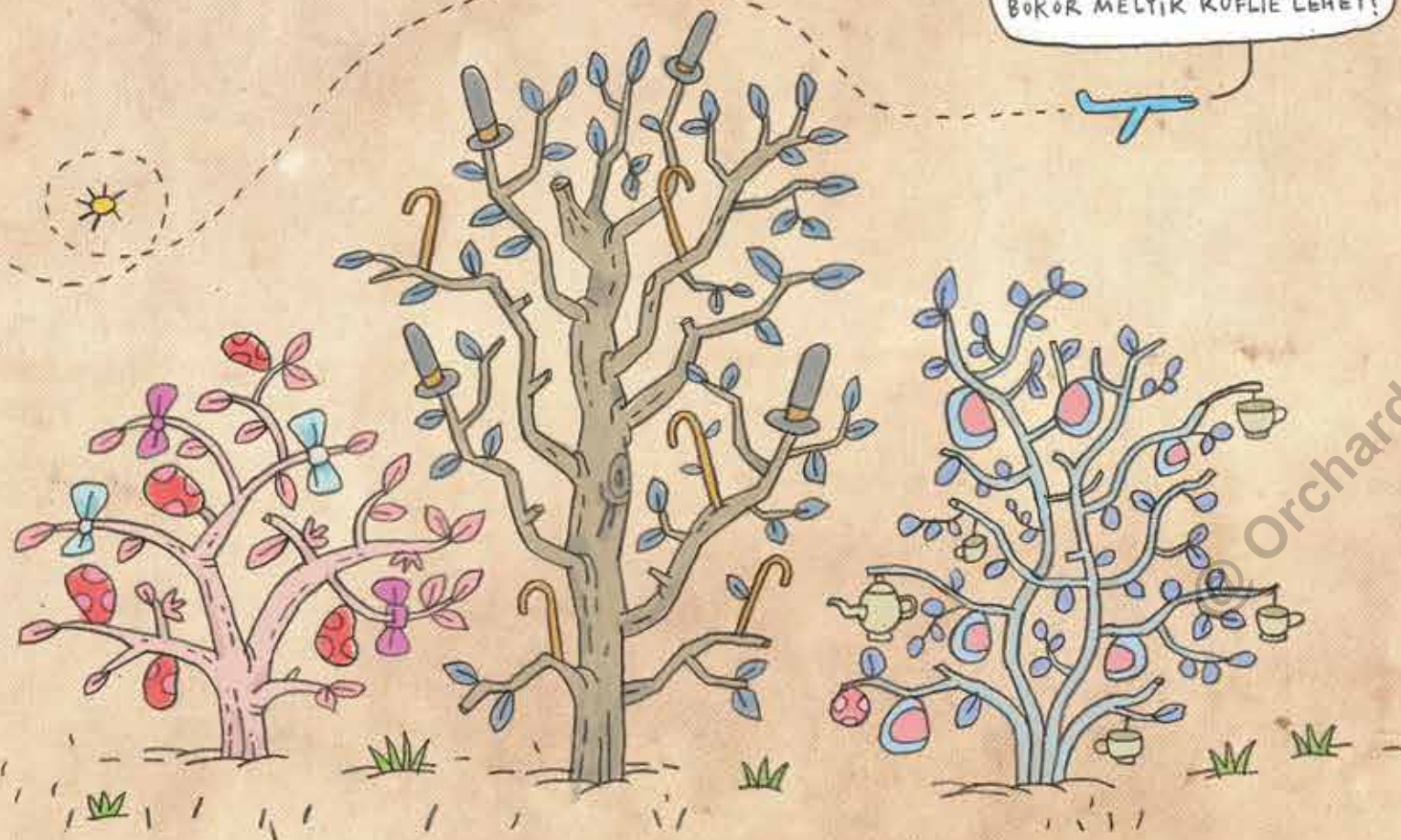

IDE LERAGZOLHATOD
A SZÁJÁT BÁRCŠAKBOKRODÁT!

ADDIG ÉN MEGNÉZEM,
MI VAN LEGHÁTUL.

KEDVES UTASAINK,
ÉPP BÁRCSAKBOKRÓK FELETT
REPÜLÜNK. VAJON MELYIK
BOKOR MELYIK KUFLIÉ LEHET?

Orchard Literary Agency

@ Orchard Literary Agency